

На основу члана 26. алинеја 7. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора, доносим

Указ о проглашењу Закона о стандардизацији

Проглашава се Закон о стандардизацији, који је донела Скупштина Србије и Црне Горе, на седници од 22. октобра 2005. године.

П бр. 197

22. октобра 2005. године

Београд

Предсједник
Србије и Црне Горе
Светозар Маровић, с.р.

Закон о стандардизацији

*Закон је објављен у "Службеном листу СЦГ", бр. 44/2005
од 22.10.2005. године.*

I. ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим законом уређују се начела и циљеви стандардизације у Србији и Црној Гори, оснивање, организовање и делатност организације за стандардизацију Србије и Црне Горе, доношење, издавање и примена српско-црногорских стандарда и сродних докумената из области стандардизације, као и инспекцијски надзор над спровођењем овог закона.

Члан 2.

Поједини изрази у овом закону имају следећа значења:

- 1) стандардизација је активност на утврђивању одредаба за општу и виšekратну употребу, у односу на стварне или потенцијалне проблеме, ради постизања оптималног нивоа уређености у одређеној области;
- 2) стандард је документ утврђен консензусом и донет од признатог тела, у коме се за општу и виšekратну употребу утврђују правила, смернице или карактеристике за активности или њихове резултате ради постизања оптималног нивоа уређености у одређеној области;
- 3) међународни стандард је стандард који је донела међународна организација (међународно тело) за стандардизацију и који је доступан јавности;
- 4) европски стандард је стандард који су усвојиле европске организације за стандардизацију и који је доступан јавности;
- 5) српско-црногорски стандард је стандард који је донела организација за стандардизацију Србије и Црне Горе и који је доступан јавности;
- 6) сродни документ из области стандардизације (у даљем тексту: сродни документ) јесте документ који је донела организација за стандардизацију и који је доступан јавности, а не испуњава услове да буде донесен као српско-црногорски стандард;
- 7) доношење стандарда или сродног документа је скуп координираних активности које започињу усвајањем предлога за доношење стандарда или сродног документа, а завршавају се доношењем акта о његовом проглашењу;
- 8) заинтересована страна је привредно друштво, предузеће и друго правно лице, предузетник и друго физичко лице који су заинтересовани за стандардизацију;
- 9) консензус је општи споразум о било ком значајном питању постигнут тако да се узму у обзир становишта свих заинтересованих страна и да се усагласе сви супротстављени ставови, при чему се под консензусом не подразумева једногласност;
- 10) оцењивање усаглашености производа, процеса и услуга с прописаним захтевима је свака активност којом се посредно или непосредно утврђује да ли су испуњени одређени захтеви;
- 11) европске организације за стандардизацију су организације за стандардизацију у које се могу учлањивати одговарајућа национална тела из Европске уније, као што су:
 - Европски комитет за стандардизацију (СЕН);

- Европски комитет за стандардизацију у електротехници (CENELEC);
- Европски институт за стандарде из области телекомуникација (ETSI);
- 12) међународне организације за стандардизацију су организације за стандардизацију у које се могу уклањивати одговарајућа национална тела било које земље, као што су:
 - Међународна организација за стандардизацију (ISO);
 - Међународна електротехничка комисија (IEC);
 - Међународна унија за телекомуникације (ITU).

II. НАЧЕЛА И ЦИЉЕВИ СТАНДАРДИЗАЦИЈЕ

Члан 3.

Стандардизација у Србији и Црној Гори заснива се на следећим начелима:

- 1) праву на добровољно учешће и допринос свих заинтересованих страна при доношењу српско-црногорских стандарда и сродних докумената;
- 2) консензусу заинтересованих страна;
- 3) спречавању превладавања појединачних интереса над заједничким интересом заинтересованих страна;
- 4) прегледности поступка стандардизације и доступности јавности српско-црногорских стандарда и сродних докумената;
- 5) међусобној усклађености српско-црногорских стандарда и сродних докумената;
- 6) узимању у обзир стања развијености технике и правила међународних и европских организација за стандардизацију и релевантних међународних уговора;
- 7) да производ или услуга из државе која је потписница релевантног међународног уговора има исти третман као и сличан домаћи производ или услуга, односно сличан производ или услуга из било које друге државе.

Члан 4.

Циљеви стандардизације су:

- 1) побољшавање заштите живота, здравља и безбедности људи, животиња и биљака и заштите животне средине;
- 2) унапређивање квалитета производа, процеса и услуга, утврђивање њихове намене, унифицирање, компатибилност и заменљивост;
- 3) обезбеђење јединствене техничке основе;
- 4) развој и унапређење производње и промета робе, извођења радова, односно вршења услуга кроз развој међународно усклађених стандарда и сродних докумената ради рационалног коришћења рада, материјала и енергије;
- 5) унапређење међународне трговине, спречавањем или отклањањем непотребних техничких препрека.

III. ОСНИВАЊЕ, ДЕЛАТНОСТ, ОРГАНИ, ЧЛАНСТВО И ФИНАНСИРАЊЕ ИНСТИТУТА ЗА СТАНДАРДИЗАЦИЈУ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ

Члан 5.

За остваривање циљева из члана 4. овог закона и доношења српско-црногорских стандарда и сродних докумената оснива се Институт за стандардизацију Србије и Црне Горе (у даљем тексту: Институт), као самостална непрофитна организација.

Акт о оснивању Института доноси Савет министара.

Институт је правно лице које се уписује у судски регистар.

Институт има организационе јединице на територијама држава чланица.

Члан 6.

Институт обавља следеће послове:

- 1) доноси, развија, преиспитује, мења, допуњава и повлачи српско-црногорске стандарде и сродне документе;
- 2) обезбеђује усаглашеност српско-црногорских стандарда и сродних докумената са европским и међународним стандардима;
- 3) води регистар српско-црногорских стандарда и сродних докумената у свим фазама развоја;
- 4) учествује у изради и преиспитивању стандарда и сродних докумената које доносе европске и међународне организације за стандардизацију у областима за које постоје потребе и интереси Србије и Црне Горе, а за које се очекује преиспитивање или доношење српско-црногорских стандарда и сродних докумената;

5) сарађује са европским и међународним организацијама за стандардизацију и националним телима за стандардизацију земаља потписница одговарајућих споразума из области стандардизације;

6) извршава друге задатке у складу са обавезама из међународних уговора у области стандардизације који обавезују Србију и Црну Гору;

7) обезбеђује доступност јавности српско-црногорских стандарда, сродних докумената, публикација, као и стандарда и публикација одговарајућих европских и међународних организација и других земаља и врши њихову продају;

8) даје основу за израду техничких прописа;

9) припрема програме и годишње планове доношења српско-црногорских стандарда;

10) делује као информациони центар, у складу са захтевима предвиђеним одговарајућим међународним споразумима и обавезама које произлазе из чланства у одговарајућим европским и међународним организацијама за стандардизацију;

11) представља и заступа интересе Србије и Црне Горе у области стандардизације у европским и међународним организацијама и телима за стандардизацију;

12) одобрава употребу знака усаглашености са српско-црногорским стандардима и сродним документима у складу са својим правилима;

13) у складу са својим правилима, ангажује организације и асоцијације за израду српско-црногорских стандарда и сродних докумената у специфичним областима;

14) промовише примену српско-црногорских стандарда и сродних докумената;

15) обавља и друге послове из области стандардизације, у складу са овим законом и актом о оснивању.

Члан 7.

Органи Института су: скупштина, управни одбор, директор, надзорни одбор и стручни савет.

Актом о оснивању и статутом Института уређује се начин образовања органа из става 1. овог члана, њихов рад, начин одлучивања, оснивање стручних савета и друга питања значајна за рад Института.

Статут Института усваја скупштина Института, на предлог управног одбора, уз сагласност Савета министара.

Члан 8.

Ради остваривања својих интереса у вези са стандардизацијом, чланови Института могу бити: привредно друштво, предузеће и друго правно лице или предузетник који су основани по прописима држава чланица, као и физичко лице које је држављанин Србије и Црне Горе (у даљем тексту: члан Института).

Члан Института учествује у раду Института и његовом управљању у складу са овим законом, актом о оснивању и статутом Института.

Права и обавезе члана Института, као и висина чланарине уређују се актом о оснивању и статутом Института.

Члан 9.

Средства за рад Института обезбеђују се:

1) продајом стандарда, сродних докумената и других публикација;

2) наплатом чланарине;

3) наплатом услуга,

4) из средстава неопходних за финансирање надлежности Србије и Црне Горе;

5) из других извора.

Износ средстава из средстава неопходних за финансирање надлежности Србије и Црне Горе одређује се на основу послова утврђених програмом и годишњим плановима за доношење стандарда и сродних докумената.

Средства за чланарине Института у европским и међународним организацијама за стандардизацију обезбеђују се из средстава неопходних за финансирање надлежности Србије и Црне Горе.

IV. ДОНОШЕЊЕ, ИЗДАВАЊЕ И ПРИМЕНА СРПСКО-ЦРНОГОРСКИХ СТАНДАРДА И СРОДНИХ ДОКУМЕНАТА

Члан 10.

Српско-црногорски стандарди и сродни документи доносе се и издају у складу са овим законом и правилима Института, која су усклађена с правилима европских и међународних организација

за стандардизацију, као и Кодексом добре праксе за израду, доношење и примену стандарда из Споразума о техничким препрекама у трговини Светске трговинске организације.

Као основа за доношење српско-црногорских стандарда и сродних докумената могу се користити европски или међународни стандарди и сродни документи или национални стандарди и сродни документи других земаља.

Институт објављује у свом службеном гласилу обавештења о покретању поступака за доношење српско-црногорских стандарда, а када је то неопходно и за сродне документе, као и обавештења о њиховом објављивању, односно повлачењу.

Акт о доношењу, односно повлачењу српско-црногорског стандарда објављује се у "Службеном листу СЦГ".

Члан 11.

Српско-црногорски стандарди и сродни документи означавају се ознаком која почиње акронимом SCS, који се не сме употребљавати за означавање других докумената.

Ознака SCS може се користити само у складу с правилима Института.

Ознака из става 2. овог члана је интелектуална својина Института.

Члан 12.

Српско-црногорски стандарди и сродни документи доносе се и објављују на српском језику.

Изузетно од одредбе става 1. овог члана, српско-црногорски стандарди и сродни документи могу бити објављени и на једном од званичних језика европских организација за стандардизацију, у складу с правилима Института.

Члан 13.

Српско-црногорски стандарди и сродни документи објављују се као посебне публикације које су заштићене, у складу с прописима Србије и Црне Горе.

Српско-црногорски стандарди и сродни документи објављују се у посебном издању Института.

Ауторска права за српско-црногорске стандарде и сродне документе припадају Институту.

Умножавање, у целини или делимично, као и дистрибуција српско-црногорских стандарда и сродних докумената дозвољени су само уз сагласност Института.

Члан 14.

Примена српско-црногорских стандарда и сродних докумената је необавезна.

Изузетно од одредбе става 1. овог члана, ако се технички пропис позива на српско-црногорски стандард, такав стандард је обавезан и примењује се као технички пропис.

Члан 15.

Усаглашеност производа, процеса и услуга са српско-црногорским стандардима или сродним документима врши се у складу са одредбама закона којим се уређује оцењивање усаглашености производа с техничким захтевима.

V. ИНСПЕКЦИЈСКИ НАДЗОР

Члан 16.

Инспекцијски надзор над спровођењем одредаба овог закона врше надлежни инспекцијски органи држава чланица у складу са законом.

VI. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 17.

Савет министара донеће акт о оснивању Института најдоцније у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона и именоваше вршиоца дужности директора Института.

Вршилац дужности директора Института дужан је да, у року од три месеца од дана доношења акта о оснивању Института, објави јавни позив, како би се заинтересоване стране пријавиле за чланство у Институт.

Објављивање јавног позива из става 2. овог члана понавља се док се не учлани најмање 15 чланова.

Вршилац дужности директора Института дужан је да сазове седницу скупштине Института ради усвајања статута, најдоцније тридесетог дана од дана испуњења услова из ст. 2. и 3. овог члана.

Члан 18.

Савет министара обезбеђује Институту просторије потребне за рад, материјална средства и опрему.

До почетка рада Института, послове Института обавља Завод за стандардизацију Србије и Црне Горе.

Институт преузима материјална средства, запослене, као и права и обавезе Завода за стандардизацију Србије и Црне Горе.

Члан 19.

Постојећи југословенски стандарди или сродни документи чија ознака почиње акронимом JUS, донесени до ступања на снагу овог закона, постају српско-црногорски стандарди и сродни документи.

Српско-црногорски стандарди или сродни документи из става 1. овог члана означавају се акронимом SCS, односно ознаком одговарајућег сродног документа, најдоцније на дан њихове ревизије, у складу с правилима Института.

Члан 20.

Постојећи југословенски стандарди (JUS) чија је примена обавезна постају необавезни на дан усвајања одговарајућих техничких прописа, ако нису постали технички прописи.

Члан 21.

Средства за рад Института до 1. јануара 2007. године обезбеђују се из средстава неопходних за финансирање надлежности Србије и Црне Горе у складу с програмом рада.

Члан 22.

Даном почетка примене овог закона престаје да важи Закон о стандардизацији ("Службени лист СРЈ", бр. 30/96, 59/98, 70/2001 и 8/2003).

Члан 23.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном листу СЦГ", а примењиваће се од 1. јануара 2006. године.